

skelsbehandling på arbejdsmarkedet med A- og B-overenskomster.

Enhedslisten deler ikke den opfattelse, at lovforslaget bidrager til at lukke det »hul« i konfliktretten, som Lavaldommen fra EF-Domstolen har skabt. Dette hul kan kun lukkes ved en europæisk løsning. Den løsning, som den europæiske fagbevægelse har foreslået, er en juridisk bindende socialprotokol, der fastslår, at konfliktretten ikke kan begrænses med henvisning til varenes, tjenesteydelsernes og arbejdskraftens såkaldte frie bevægelighed. En sådan løsning kunne Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti have sikret ved at støtte kravet i forbindelse med ratificeringen af Lissabontraktaten, men det ønskede man ikke. Socialdemokratiet og Socialistisk Folkeparti har med deres stadige vaklen i forsvaret for konfliktretten bidraget til at udskyde forsøget på at opnå en europæisk løsning på ubestemt tid.

Vedtægelsen af lovforslaget betyder en omfattende begrænsning af forhandlings- og konfliktretten i forhold til udenlandske tjenesteydere. Loven indebærer i al sin enkelthed en anerkendelse af, at dansk fagbevægelse ikke kan stille lige så omfattende krav til en udenlandsk virksomhed som til en dansk. Loven legaliserer således et A- og et B-hold på det danske arbejdsmarked – og tilsvarende to sæt forskellige overenskomster for det samme arbejde.

Endvidere kan B-overenskomsterne kun udformes på områder, hvor der eksisterer en dansk landsdækkende overenskomst. De titusindvis af lokale overenskomster er udelukket fra at blive inddraget. Det er Enhedslistens opfattelse, at indførelsen af A- og B-overenskomster i sig selv underminerer den danske arbejdsmarkedsmodel, som tilhængerne af lovforslaget angiver, at de vil forsvare, og at en række faglige organisationer helt vil være forhindret i at starte en konflikt, fordi de ikke har tilstrækkelig udbredte landsdækkende overenskomster.

Beskæftigelsesministeren har under lovbehandlingen (bl.a. i sit svar på L 36 – spørgsmål 1) tilkendegivet, at udstationeringsdirektivet ikke er et minimumsdirektiv og heller ikke et maksimumsdirektiv. Heroverfor står den svenske Lavaludredning (december 2008), der konkluderer, at udstationeringsdirektivet udgør et loft for, hvilke krav om arbejderbeskyttelse der kan stilles til udstationerende virksomheder (jf. side 26 i den svenske regerings Lavaludred-

ning). Dette sår i den grad tvivl om det danske lovforslags meget optimistiske forventning til, hvor meget der kan lægges ind under mindstelønsbegrebet – en forventning om, at definitionen omfatter stort set alle aktuelle og udsatte arbejdsgiverudgifter. En optimisme, som beskæftigelsesministeren i øvrigt selv har sået tvivl om i lovbehandlingen, hvor han utvetydigt har tilkendegivet, at arbejdsmarkedspensioner ikke kan indgå i lønkrav til udenlandske arbejdsgivere (svar på L 36 – spørgsmål 3).

Selv om den danske arbejdsret skulle anerkende en sådan optimistisk definition – og selv om Arbejdsretten ikke selv skulle finde på at bede EF-Domstolen vurdere denne – så er der ingen grund til ikke at forvente, at et andet medlemsland eller Europa-Kommissionen hurtigst muligt vil rejse en sag om den danske definition af mindsteløn ved EF-Domstolen. Når dele af den danske fagbevægelse – og Socialistisk Folkeparti – argumenterer for, at lovforslaget skulle værne fagbevægelsen mod erstatningspligt/bod for at stille for høje lønkrav over for udstationerende virksomheder, fordi lovforslaget betyder, de handler i god tro, er det noget nonsens. Første gang, lovens optimistiske definition af mindsteløn er blevet underkendt i Arbejdsretten eller ved EF-Domstolen, er »den gode tro« forduftet. Herefter kan regeringen nedsætte et nyt udvalg, der kan stille forslag om yderligere indskrænkninger af konfliktretten i dansk lovgivning.

Enhedslisten deler altså ikke den opfattelse, at lovforslaget er et værn mod konsekvenserne af Lavaldommen og andre domme fra EF-Domstolen. Tværtimod kan loven meget vel vise sig i stedet at blive en murbrækker for generelt dårligere overenskomster, når den accepterer to forskellige overenskomster for nøjagtig det samme arbejde.

I den danske regerings indstilling til EF-Domstolen inden afgørelsen i Lavalsagen slog regeringen fast, »at Fællesskabet hverken direkte eller indirekte har kompetence til at regulere fagforeningers ret til at konflikte for at opnå overenskomst med en arbejdsgiver«. Med Venstres, Socialdemokratiets, Socialistisk Folkepartis, Det Konservative Folkepartis og Det Radikale Venstres vilde flugt fra dette standpunkt – og faktiske anerkendelse af, at dansk lovgivning må og skal underkastes fællesskabsretten – bereder partierne blot vejen for yderligere indskrænkning.